

Arrest

nr. 172 675 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker en verzoekster hun huidige respectievelijk vierde en vijfde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name de problemen die hun vader/echtgenoot kende in Dagestan en de oproeping van verzoeker voor zijn legerdienst. Bijkomend verklaart verzoekster ook dat haar jongste zoon voor zijn militaire dienst wordt opgeroepen.

De eerste en tweede asielaanvraag van verzoeker, die hij inhoudelijk verbond aan de ongeloofwaardig bevonden problemen die zijn vader aanvoerde in het kader van zijn asielaanvraag, werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in respectievelijk arrest nr. 104 157 van 31 mei 2013 en nr. 142 019 van 26 maart 2015. Noch bij zijn eerste, noch zijn tweede asielaanvraag diende verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Verzoekers derde asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen. Verzoeker verwees immers louter naar de problemen van zijn vader die hij reeds bij zijn eerste twee asielaanvragen had aangehaald en die toen reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd. Wat verzoekers vrees voor terugkeer naar Dagestan omwille van de oproeping tot militaire dienst betrof, oordeelde de commissaris-generaal dat deze ongegrond is. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 153 060 van 22 september 2015.

De eerste asielaanvraag van verzoekster werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, die zij inhoudelijk verbond aan deze van haar echtgenoot, op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. 13.543 van 30 juni 2008. Haar tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. In het kader van haar derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wederom omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden door deze Raad bevestigd in zijn arrest nr. 142 019 van 26 maart 2015. Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Verzoeksters vierde asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen. Verzoekster verwees immers louter naar de problemen van haar man die reeds eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd. Wat haar verklaringen over de oproepingen tot legerdienst van verzoeker betreft, werd geoordeeld dat haar vrees voor vervolging omwille van deze reden ongegrond is. Verzoekster tekende hiertegen geen beroep aan bij de RVV binnen de wettelijk voorziene termijn.

Ter ondersteuning van hun vierde en vijfde asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: twee convocaties op naam van hun vader/ echtgenoot, twee oproepingen van het Militaire Commissariaat van Dagestan op naam van verzoeker, een envelop, een zelfgeschreven briefje, de tijdelijke verblijfskaarten tijdens de asielprocedure in Duitsland van verzoekers en van hun vader/echtgenoot en de bijlagen 26quinquies van verzoekers en van hun vader/echtgenoot.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werden besloten tot de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen en/of aantonen dat hun vrees gegrond is, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers aangeven dat hun vader/echtgenoot de proef op som genomen heeft en is teruggekeerd, maar ondertussen vermist is en het mogelijks vast komt te staan dat het CGVS het bij het verkeerde eind had, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot blote beweringen en loutere veronderstellingen zonder evenwel objectieve en concrete elementen bij te brengen die aantonen dat de uitkomst van hun vorige asielaanvragen incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de mate verzoeker voorhoudt dat niet kan ingezien worden waarom hij medisch ongeschikt zou bevonden worden en er mag vanuit gegaan worden dat de in het kader van huidige asielaanvraag neergelegde convocaties mag vanuit gegaan worden dat hij na medische controle effectief zijn legerdienst zal dienen aan te vangen, komen ze wederom niet verder dan louter speculeren. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt aangegeven, tonen de convocaties enkel aan dat verzoeker nog steeds wordt opgeroepen door het Militaire Commissariaat van Dagestan om zich daar te gaan melden. Uit deze convocaties blijkt geenszins dat verzoeker zich moet aanmelden om zijn legerdienst daadwerkelijk aan te vangen: "Op deze convocaties staat slechts te lezen dat u zich moet melden bij het Militaire Commissariaat voor het regelen van de nodige maatregelen i.v.m. de rekrutering voor legerdienst. Het is echter onduidelijk welke maatregelen het hier betreft. Uit de wettelijke bepalingen op de achterkant van de convocaties kan trouwens afgeleid worden dat het zowel kan gaan om een oproeping voor medische keuring, de verificatie van uw gegevens in het militaire bestand als voor het vervullen van uw legerdienst of alternatieve legerdienst. Uit de convocaties kan dus geenszins worden geconcludeerd dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie uw legerdienst ook daadwerkelijk dient aan te vatten."

Daarenboven dient er op te worden gewezen dat een staat de bevoegdheid heeft om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen

vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.2. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissingen niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4.3. Verzoekers brengen voorts geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie van de commissaris-generaal en de eruit gedane gevolgtrekkingen, met name dat de situatie in Dagestan niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist of foutief zijn.

Verzoekers' ongestaafe beweringen omtrent de situatie in Dagestan en hun loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd -, doen geen afbreuk aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij bij hun vraag tot horen nieuwe stukken hebben ingediend en dat een heronderzoek nodig is. Tweede verzoekende partij licht toe dat haar vader vrijwillig terugkeerde naar Dagestan aangezien hij en het gezin reeds jaren illegaal in België verbleven en hij eerst wilde nagaan hoe de situatie in Dagestan is. Tweede verzoekende partij wijst er op dat het gegeven dat haar vader terugkeerde niets afdoet aan haar vrees voor vervolging en de vrees voor vervolging van haar moeder. Tweede verzoekende partij vervolgt dat haar vader daar opnieuw in de problemen is gekomen, en dat dit blijkt uit de stukken die zij heeft ingediend. Zij stelt dienaangaande nog dat zij op dit ogenblik zelfs niet weten waar haar vader is. Tweede verzoekende partij wijst er op dat zij samen met haar ouders in 2006 is aangekomen, dat zij intussen een diploma heeft en wil werken, de Nederlandse taal beter spreekt dan haar moedertaal en de verschillende *9bis* aanvragen altijd werden afgewezen. Zij wijst nog naar haar moeilijke situatie waarin zij terecht is gekomen en waarin ook haar familie terecht is gekomen nadat zij een aantal jaren geleden een inreisverbod hebben gekregen en dan ook nu geen OCMW-steun meer hebben en geen *9bis* procedure kunnen indienen.

Waar tweede verzoekende partij toelicht dat haar vader vrijwillig terugkeerde naar Dagestan aangezien hij en het gezin reeds jaren illegaal in België verbleven en hij eerst wilde nagaan hoe de situatie in Dagestan is en verder opmerkt dat hij opnieuw problemen kreeg en zij op dit ogenblik zelfs niet weet waar haar vader is, kan zij niet echt overtuigen. Zo merkt de Raad op in de stukken die verzoekende partijen bij hun vraag tot horen indienen dat in de verklaring van het advocatenkantoor wordt gesteld dat tweede verzoekende partij haar vader zou zijn aangehouden op basis van artikel 91 van het wetboek van strafvordering, hij juridische bijstand heeft gekregen en hij momenteel is vrijgelaten. In het proces verbaal wordt gesteld dat de vader van verzoekende partij is aangehouden enerzijds op basis van de artikelen 91 en 92, hij verdacht wordt van medeplichtigheid aan een illegale gewapende groep, en hij anderzijds verdacht wordt op basis van artikel 208 deel 1. Tweede verzoekende partij haar verklaring komt niet overeen met de stukken die zij voorlegt. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is en blijkt uit de bovenvermelde arresten (arrest nr. 153 060 van 22 september 2015 en arrest nr. 13.543 van 30 juni 2008). Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie uit het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in hun land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partijen ingediende documenten.

Tweede verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene opmerkingen dat zij intussen een diploma heeft, wil werken, de Nederlandse taal beter spreekt dan haar moedertaal, de verschillende *9bis* aanvragen altijd werden afgewezen, de moeilijke situatie waarin zij en haar familie terecht zijn gekomen nadat zij een aantal jaren geleden een inreisverbod hebben gekregen, nu geen OCMW-steun meer hebben en geen *9bis* procedure kunnen indienen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 mei 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Tot slot wijst de Raad er op dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS